



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 58/06
10.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Мирјане Грубић, Весне Поповић, Јасминке Станојевић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против туженог Предузећа "ББ", ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Окружног суда у Ваљеву Гж1. бр. 317/05 од 17.10.2005. године, у седници одржаној 10.05.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Ваљеву Гж1. бр. 317/05 од 17.10.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Делимичном пресудом Општинског суда у Мионици П1. бр. 157/04 од 25.01.2005. године, поништено је решење директора туженог бр. 798 од 19.10.2004. године, којим је тужиоцу престао радни однос и отказан уговор о раду, те је наложено туженом да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима у року од 8 дана од пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Окружног суда у Ваљеву Гж1. бр. 317/05 од 17.10.2005. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку ("Сл. лист СФРЈ", бр. 4/77 ... "Сл. лист СРЈ", бр. 3/02), који се примењује на основу члана 491. став 4. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС", бр. 125/04), и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда из члана 354. став 2. тачка 11. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреде из тачке 14. ове законске одредбе, на коју се у ревизији указује, јер побијана пресуда садржи разлоге о свим одлучним чињеницама које нису у супротности са изреком побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању на коме се заснива побијана пресуда, тужилац је био запослен код тужене до 20.10.2004. године, када му је престао радни однос на основу решења генералног директора тужене од 19.10.2004. године и отказан уговор о раду због економских и организационих промена и престанка потребе за обављањем посла на радном месту техничког директора на који је тужилац био распоређен (решење је донето у складу са чланом 101. став 1. тачка 8. Закона о раду). Истога дана (19.10.2004. године), донето је и решење којим је утврђено да ће тужиоцу отпремнина бити исплаћена најкасније до краја октобра 2004. године. Међутим, тужилац је 21.10.2004. године поднео тужбу суду за поништај решења о престанку радног односа и отказа уговора о раду, а отпремнина му је исплаћена 03.11.2004. године.

Оцењујући законитост оспорене одлуке на основу утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права поништали решење тужене о престанку радног односа тужиоцу.

Наиме, одредбом члана 117. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 70/01), прописано је да у случају отказа уговора о раду запосленом, у смислу члана 101. став 1. тачка 8. истог Закона, послодавац је дужан да му исплати отпремнину утврђену општим актом или уговором о раду, док је одредбом члана 106. истог Закона прописано да је до престанка радног односа послодавац дужан да изврши исплату свих доспелих зарада и других примања.

Према овим одредбама, у случају престанка радног односа и отказа уговора о раду запосленог због технолошких, економских и организационих промена код послодавца и престанка потребе за радом запосленог (члан 101. став 1. тачка 8. Закона о раду), послодавац је дужан да запосленом поред заосталих зарада и других примања по основу рада, исплати и отпремнину нашта га обавезује члан 117. овог Закона. Међутим ову обавезу послодавац је дужан испунити до дана престанка радног односа (у складу са чланом 106. Закона), јер „друга примања“ о којима говори ова одредба, представља општи појам за сва новчана примања на која запослени има право од послодавца. На оваква закључак упућује и

одредба члана 119. истог Закона, која признаје права запосленом, коме је отказан уговор о раду због престанка потребе за његовим радом (и то право на новчану накнаду, на пензијско и инвалидско осигурање и здравствену заштиту), јер одређује да исплата отпремнине претходи доношењу решења о престанку радног односа и отказу уговора о раду.

На основу ових одредаба произилази да исплата отпремнине до дана доношења решења о престанку радног односа због престанка потребе за радом запосленог, јесте услов за законитост овог решења.

У конкретном случају, тужени није тужиоцу исплатио отпремнину пре доношења оспореног решења, а при том исплату није извршио ни до краја октобра 2004. године, како је сам тужени утврдио време исплате посебним решењем од 19.10.2004. године, већ је то учинио након што је тужилац поднео тужбу суду за поништај решења о престанку радног односа и отказа уговора о раду тужиоцу, због чега Врховни суд налази да је оспорено решење туженог незаконито, а да су га нижестепени судови поништили правилном применом материјалног права. При том ни истицање у ревизији да код туженог није постојала намера да оштети тужиоца (за износ отпремнине), да је отпремнина исплаћена тужиоцу и да ју је он прихватио, нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Неосновани су и наводи у ревизији којом тужени побија правноснажну пресуду којим је обавезан да врати тужиоца на рад. Нужна правна последица правноснажне одлуке о поништају решења о престанку радног односа је успостављање пређашњег стања, односно враћање (реинтеграција) радника на рад, јер одлука о поништају има ретроактивно дејство.

Применом одредбе члана 393. ЗПП-а, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

ст